

TUTUKLU

...yeniden, Rab İsa'nın adıyla, daha önce yaptığın büyük ve güçlü işleri duymak için buradayız. Ve şimdi beklentiyle duruyoruz, çünkü bu gece istenenlerin verileceğine inanmak için, imanımızı yükseltiyor ve bizi meshediyor. Sen her birini tanıyorsun, istedikleri her şeyi biliyorsun. Ve biz onlar için dua ediyoruz, Rab, özellikle, ölüme çok yakın olanlar için. Eğer zaten orada değilse, onların ruhuna esenlik getir. Bedenlerine şifa getir. Bunu bahşet, Rab.

² Bir araya gelişimizi kutsa. Biz—biz, bu Çarşamba gecesi dua toplantısında, iki veya daha fazla kişi bir araya geldiğinde, Senin de bizimle olacağını bilerek bir araya geldik. Ve Senden, bu gece bize Sözü'nü vermeni istiyoruz. Bizimle konuş, Rab, ve kalplerimizi acayip bir şekilde ısıt, böylece önümüzde uzanan o büyük zaman için kendimizi nasıl disipline edeceğimizi bilelim, çünkü biz, Tanrının Gelişine yaklaştığımızı inanıyoruz.

³ İnsanların artık imanı kendileri için değerli bulmaya başladıkları ve imanın ne anlama geldiğini bildikleri için Sana şükrediyoruz. Ve bunu bilerek, hatta henüz gerçekleşmemiş hizmetlerin için sana şükrederek, senin bir şeyler yapacağına iman ediyoruz. Rab, eski günlerdeki gibi, Senin Göğün pencerelerini açıp, bu son günde Tanrı'nın vaat ettiği vaatleri dökmeye başlayacağı zamanın yaklaştığına iman ederek, sabırsızlıkla bekliyoruz.

⁴ Şimdi Senden, Rab, tüm ulusların etrafında, bugün her yerde, ihtiyaç içinde olan pek çok insanı duyduğumuz gibi, hepsinin yanında olmanı istiyoruz. Onların isteklerini yerine getir, Rab. Ve biz, bu büyük şeyi arayanların arasında, Tanrı'nın büyük elinin tüm dünyada hareket ettiğini görmek için dua ediyoruz.

⁵ Günahlarımızı bağışla. Bizi, Rab, Ruhun ve Sözü'nle terbiye et ki, kendimizi disipline edelim, Tanrı'nın iradesine itaatkâr kullar, itaatkâr kullar olalım. İlk Hristiyanların yaptıklarını hatırlayalım ve bunu yürekten düşünmeye çalışalım. Seninle kişisel olarak temas kurmuş olanlarla karşılaştığımızda ne tür insanlarla karşılaştık. Yüzleri iman ve sevinçle nasıl parlıyor olmalıydı. Hayatları, insanlar arasında yürürken, nasıl da Tanrı'nın yaşayan Sözü, sadece "herkes tarafından okunan mektubumuz" gibi olmalıydı. Tanrım, bunu bir kez daha bahşet.

⁶ Hayatlarımızı Sana öyle bir şekilde teslim olsun ki, Kutsal Ruh bizim aracılığımızla yaşasın ve bizim aracılığımızla konuşsun, Rab. Sokakta yürürken ve dünyayla iç içe yaşarken, bizim onlar gibi

olmamamız gerektiğini aklımızda tutalım. Ve kenara çekilip, onlara yeryüzündeki hak ettikleri yeri verelim, Rab. Başka bir dünyadan gelen temsilciler olduğumuzu bilerek arka koltuğa geçeceğiz. İktidara gelen bir Egemenliğimiz var, Rab. Ve büyük Kralımız yakında gelecek ve Kendi hükümrânlığı altındaki tüm krallıkları ele geçirecek. Ve O yönetecek ve hüküm sürecek; O'nunla birlikte yeryüzünde bin yıl ve sonsuza dek O'nunla birlikte olacağız.

⁷ Bunun bilinciyle, Rab, şimdi dualarımızın cevabını sabırsızlıkla bekliyoruz. İtirafımıza bakıyoruz. Eğer Senin büyük iradene aykırı bir şey yaptıysak, söylediysek veya düşüdüysük, İsa Mesih'in Kanı bizi arındırsın.

⁸ Ey Rab, bizi yönlendir, tıpkı o kardeşin bu gece kendisi ve kocası hakkında Chicago yolunda söylediği gibi. Ey Rab Tanrı, onları, onları kullanabileceğin yere yönlendir ki, Rabbimiz İsa'yı tanımayan ve karanlıkta yolunu arayan diğer insanlara birer ışık huzmesi olsunlar. Şimdi bu toplantıyı Sana teslim ediyoruz ve Senin yola getiren Sözü'nü dinliyoruz, öyle ki bu büyük saate nasıl hazırlanacağımızı bilelim, bunu İsa'nın adıyla diliyoruz Amin.

[Kasette boş yer. Kardeş Neville yorum yapar—Ed.]

Rab seni kutsasın. Teşekkürler, kardeşim.

⁹ Bu biraz beklenmedik bir şeydi. Evdeyken, acil bir durum olmadıkça bir yere gitmem gerekmiyormuş gibi hissettim, evde oturup dua toplantısına gelmemek kendimi çok kötü hissettirirdi. Kendime ve aileme bile beklenmedik bir şekilde uğradım. İçeri girdim ve hemen çıktım. Ve dedim ki, "Dua toplantısına gidiyorum." Ve o gelmeye hazırlanacak zamanı bile bulamamıştı, yani benim geleceğimi bilmiyordu.

¹⁰ Bu yüzden, kardeşin, Güney Carolina veya Kuzey Carolina'da, bir yerlerdeki Işık hakkındaki tanıklığını duymaktan mutluyum. Greenville miydi? [Bir kardeş, "Hayır. Southern Pines." diyor.—Ed.] Southern Pines. Evet.

¹¹ Kardeş Lee Vayle bugün buradaydı. Bugün, buradaki vaftiz hizmetinde onu vaftiz ettim. Kardeş Lee Vayle, bilirsiniz, oradaki vaizlerden biri, Kardeş Parker Thomas. Bir...

¹² Bir kardeşin gölgede kaldığı zamanı hatırlıyorum. Bu, kardeşim, şu şeye dair büyük bir teyitti ki...Kutsal Ruh bazen bizi ileriye götürür ve imanımızı dener, ne...ve başkalarının imanını dener. Bir şeye doğrudan baktığınızda, bir şey gördüğünüzde ve bunu söylediğinizde; diğerleri bakar ve görmezler, orada olmadığını söylerler. Anlıyor musunuz? Ama oradadır.

13 Şimdi, Pavlus'un üzerinde duran Işığın kimse göremiyordu, ama O oradaydı. O Işıқта, bir şekil içinde, gökten inen ve İsa'nın üzerinde duran güvercini, Yahya'dan başka kimse görmedi. Ama O oradaydı. Anlıyor musunuz?

14 Ve sonra, daha sonra insanlara bu Işığın bir Ateş Sütunu gibi olduğunu anlattığımda, kimse buna inanmak istemedi. Ama şimdi kameranın mekanik gözü O'nu tanımladı.

Şimdi, kötü ruh karanlıktır.

15 Tıpkı bizim hayatlarımız gibi, biz gölgeleriz. Ve biz, eğer bir ışık isek, eğer hayatlarımız günün Işığın ile başa çıkabiliyorsa, Işıқта yürüyoruz demektir.

16 Tıpkı gündüz dışarı bakıp "Güneşi görüyorum" demeniz gibi. Siz—siz güneşin gölgesini görüyorsunuz. Bu güneşin yansımasıdır. Güneşin kendisi değildir, ama güneşin var olduğunu kanıtlar. Güneşin var olduğunu kanıtlar.

17 Ve şimdi, sizin orada oturup, fanları kullanıp, konuştuğunuzu gördüğümde, bu sizin yaşadığınızı gösterir, ama bu sadece hayatın bir gölgesidir.

18 Çünkü, her şeyin içinde gölge oluşturabilmek için karanlık olması gerekir. Anladınız mı? Çünkü, gölge oluşturabilmek için gölgenin çok fazla karanlık ve çok fazla ışık içermesi gerekir. Ve tamamen karanlık olamaz, tamamen ışık olamaz. Karanlık ise, gerçekten karanlıktır. Eğer ışıkta, gölge yoktur, gölge oluşturacak hiçbir şey yoktur. Ama karanlık ve ışık karışırsa, gölge oluşturur.

19 Yani bizler gerçekten ışığın gölgeleriz. Şimdi siz bir yerlerden bir yaşamı yansıtıyorsunuz. Eğer öyleyse ve Hristiyanınız, bu bir gölge olması, sadece ölmenizin mümkün olmadığı bir Yaşamın varlığını kanıtlar, çünkü bu yaşamda ölüm vardır. Anlıyor musunuz? Ama bu bir gölgedir, çünkü siz yaşayan, hareket eden, görme, düşünme, hareket etme ve konuşma yeteneklerine sahip, bedeniniz beş duyusuna sahip bir yaratıksınız. Ama yine de biliyorsunuz, onlar, onlar ölüyorlar. Ve çok fazla sıkıntı var. Biliyorsunuz, bu sadece...Bu, görüyorsunuz, yaşam ve ölümün birbirine karıştığına bir yansımasıdır.

20 Fiziksel olan ölmek zorundadır. Ama eğer ölümlü yaşamınızla Gökteki Işığın yansıtıyorsanız, o zaman Sonsuz Yaşamı, Tanrı'yı yansıtıyorsunuz demektir. O zaman öldüğünüzde, o Işığa gitmekten başka bir şey yapamazsınız, çünkü Yansıttığınız şey budur.

21 Eğer karanlık dünyadan iseniz, bunu yansıtırsınız ve karanlıktan başka bir yola gidemezsiniz. Görüyor musunuz? Yani biz bir

yansımayız. Öyleyse, Kutsal Ruh'un Işığ'ı ve Yaşamı yansıttığı kadar, ölümün de karanlığı yansıttığını görüyoruz.

22 Ve işte ikisi de burada. Yar-...Hafta sonuna kadar, belki Pazar gününe kadar, küçük fotoğrafı büyük boyutta basacağız, böylece reklam panosuna asılabilirsin.

23 Orada, *sizin* resminiz reklam panosunda asılı. Fark ettiniz mi, etmediniz mi, bilmiyorum. Ve sonra...

Ve yaklaşık bir hafta önce, Jamaika'da—da, misyonerlik yaptığım yerde...Kasetleri dünyanın her yerine gönderiyoruz. Ve *Yedi Mühür* ta...Jamaika'nın iç kesimlerine, iç bölgelere kadar ulaştı. Orası, Mavi Dağ'ın arkasında, çok ilkel bir yer. Yerliler bazen, bizim onlara verdiğimiz bir—bir kaset çaları kullanıyorlar, eski gramofon gibi, kolunu çevirip, öyle çalmak zorundalar. Sonra, her birkaç dakikada bir, birinin onu çevirmesi gerekiyor.

24 Bu grubun küçük bir—bir...bir altı voltluk pil ya da başka bir şeyi vardı, kaset çaları çalıştırmak için. Ve onların—onların hepsi bir araya toplanmışlardı, bu akşam buradakilerle hemen hemen aynı sayıda insan vardı, sanırım *Mühürler*'i dinliyorlardı. Ve ben konuşurken, odaya giren aynı Ateş Sütunu'nu fark ettiler, kaset çaların olduğu yere doğru hareket etti ve onun üzerine yerleşti. Gidip bir kamera aldılar ve O'nun fotoğrafını çektiler. Ve aynı O, işte orada, tam üzerinde asılı duruyor. Şimdi onu dışarıdaki panoya koyabilmek için büyütüyoruz, böylece siz de görebilirsiniz.

25 Bugün bizim...bizi O'nun Huzuruna getiren Tanrı'nın lütfuna çok minnettarız. Şimdi birçok şey için minnettarız.

26 Şimdi sanırım buraya bakıp bazı, bazı notlar ya da bazı, konuştuğum başka bir şey bulabilir miyim diye bakacağım. Ya da bize bir—bir tür...Benim burada bir kitapta yazdığım bazı metinler var. Eğer bir tane bulabilirsem, belki Rab dua ederken bana bir şey söylemem için bir şey verir.

Şimdi, Pazar günü için beklenti içindeyiz.

27 Mesajlarda konuşuyordum. Ve Pazar günü, sizi burada uzun süre tuttum, "Niçin bana feryat ediyorsun? İnsanlara söyle, ilerlesinler."

28 Şimdi, Pazar günü, hastalar için dua edilecek şifa toplantısı var. Şimdi, hastaların yanına gidin ve hastalar için dua ettiğimizde, iyileşmemelerinin bir nedeni olmalı ve ben, Rab izin verirse, Pazar sabahı kısa bir vaaz vermek istiyorum, sadece...Bu yüzden, bir şifa hizmeti yapacağım ve tüm insanlar için dua edeceğim. Ve Billy Paul veya bazıları Pazar sabahı, kilise açıldığında, saat sekiz civarında

burada olacaklar ve insanlar kapıdan girdiklerinde veya ne zaman girerlerse, onlara kartlar verecekler.

²⁹ Ve şimdi, denemek istiyorum, Rab'bin bana bazı insanların neden iyileşmediğine dair bir fikir verdiğine inanıyorum. Ve ben—ben bunun anlayış eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyorum. Ve ben—ben inanıyorum ki, belki Pazar sabahı, Rab izin verirse, bunun hakkında konuşacağız.

³⁰ Şimdi, Çarşamba gecesi dua toplantısı, bizim yaptığımız gibi, bir araya gelip dua ettiğimiz ve birlikte vakit geçirdiğimiz kısa bir toplantıdır.

³¹ Bazen, bence—bence bu günlerde karşılaştığım en büyük sorunlardan biri, inandığımız şeylerin samimiyetsizliğidir. Görüyor musunuz? Görüyor musunuz? Eğer Tanrı, John Wesley'in zamanında, bugün yaptığı şeyi o zaman yapmış olsaydı, bu ne yapardı; Martin Luther'in zamanında, ya da daha da öncesinde? Onun yaptığını gördüğümüz şey, hem Kilise, hem Ruh, hem de bilim tarafından kanıtlanmıştır ve bu her eylem için geçerlidir, bu—bu—bu fotoğrafik emülsiyon bunu kabul etmelidir. Ve Tanrı'nın Sözü burada Bunu ilan ediyor ve gerçekleşmeden önce söylüyor. Ve sonra ilerliyor, peygamberlik ediyor ve söylediği şeyi gösteriyor, tam olarak söylediği gibi, mükemmel bir şekilde gerçekleşecek. Ve yine de biz tembelce oturuyoruz, sanki merak ediyormuşuz gibi. “Peki, Acaba bu beni mi kastediyor? Acaba sadece bütün olarak kiliseyi mi kastediyor? Ya da—ya da, acaba ben de buna dahil miyim?” Sanırım Pazar sabahı, bizi biraz aydınlayabilecek bazı ilkelerden bahsetmeye çalışacağım.

³² Şimdi, bu akşam, bir şey buldum, oraya dönelim, ben aşağı inmeden önce. Düşündüm ki, “Ya Neville kardeş, ben oraya indiğimde, ‘Kalk ve konuş’ derse ve ben sadece oturursam?” Görüyor musunuz? Düşündüm ki, “Birkaç ayet yazsam iyi olur.” Çünkü biliyorum ki, o çok sevimli bir kardeş ve biz—biz onu çok takdir ediyoruz.

³³ Söz üzerinde dua etmeden önce, bir—bir kardeşimizin burada bulunduğunu özellikle belirtmek istiyorum. Şu anda adını bile söyleyemiyorum, ikisi de. Onlar burada, benim arkadaşlarım. O... Onlar sahada, dışarıda çalışan vaizler ve müjdeciler. Bu Mesajları kasetten dinlediler. Ve onlar farklı mezheplere mensup kiliselerden gelen iki genç adam. Ve gençlerden biri o kadar ilgilendi ki, kısa bir süre önce Tucson'a uçarak bir toplantıyı kapattı. Sanırım İş Adamları Kahvaltısı'ndaydım. Ve genç arkadaş, iyi bir genç arkadaş, buraya geldi. Ve o...

34 Kansas'tan geliyorlar. Ve benim onları evlendirmem için buraya kadar geldiler. Bunu takdir ediyorum. Bir düşün ki, dualarınıza öyle iman eden insanlar var ki, Tanrı'nın onları duyup cevap vereceğine gerçekten iman ediyorlar; hayatlarına böyle başlayan genç insanlar. Ve dün, onları evlendirmem için buraya geldiklerinde, Indiana eyalet yasasının, kan testleri yapılmış olsa bile, evlenebilmeleri için eyalette üç gün beklemeleri gerektiğini öğrendiler. Bu yüzden, cuma sabahına kadar evlenemezler.

35 Ve orada en sondaki kardeşimizden ayağa kalkıp bize kim olduğunu, ve şuradaki sevimli küçük hanımı ve bir sonraki kardeşi tanıtmasını rica edeceğim.

36 [Kardeş şöyle diyor: “Teşekkürler, Kardeş Branham. Burada olmak bir ayrıcalık. Ben Kardeş Roger O’Neil, Kansas’ta yaşıyorum, bir müjdecî olarak sahada seyahat ediyorum ve ‘İsa kurtarır, şifa verir, İsa’ya iman etmekle...?’ diye anlatıyorum. Her zaman yanımda...?...Bu benim nişanlım, Patricia Brown. Cuma günü evleneceğiz. Bu benim ortak müjdecim ve iş arkadaşımıdır, kardeşim Ronnie Hunt, burada, en sonda. Ve bu da onun nişanlısı, Carol...?... Ve bu gece burada olmaktan mutluyuz.”—Ed.]

37 Çok teşekkür ederim. Rab İsa'nın işi için bu genç temsilcilerin Tanrı'nın kutsamalarıyla yollarında hızla ilerlemelerini diliyoruz. Ve ben, Rab'bin Gelişini beklerken, yüreklerinde Mesih'e hizmet etme amacı olan genç erkekleri ve genç kadınları görmek onları böyle gelişirken görmek beni çok heyecanlandırıyor, anlarsınız. Rab sizi bolca kutsasın, kardeşlerim.

38 Şimdi, hayatımda daha önce hiç bahsetmediğim küçük bir Kitaba geçelim. Ve bu çok...Sadece bir bölüm, Filimon Kitabı. ve bu bir...

39 Ben biraz İrlandalıyım ve benim—ve benim alt dişlerimin arkasında, birkaç tanesini yerinde tutmak için bir tel var. Ben, ben, bazen bu isimleri doğru telaffuz edemiyorum, ne olduklarını bilsem bile. Ve bazen eğitim eksikliğimden dolayı doğru telaffuz edemiyorum. Öyleyse, “Filimon,” arkada biri söyledi, ki bence bu gerçekten doğru telaffuz.

40 Şimdi, 1. ayetten sadece bir iki kelime almak istiyorum.

Mesih İsa'nın tutuklusunu olan ben Pavlus,...

41 Ve bu gece, Tanrı'nın izniyle, metin olarak kullanmak istediğim şey şudur: *Tutuklu*.

42 Şimdi, Pavlus'un kendisini bir tutuklu olarak gördüğünü hayal etmek zor. Özgür doğmuş, Kutsal Ruh'la dolu bir adam, ama yine de kendisini “tutuklu” olarak adlandırıyor.

43 Ve şimdi, Korintlilere hitap ederken, “İsa Mesih’in elçisi Pavlus” olduğunu öğreniyoruz. Başka bir sefer, Timoteos’a hitap ederken, “Tanrı’nın isteğiyle İsa Mesih’in kulu ben Pavlus” diyor. Şimdi, Filimon’a yazarken, “Mesih İsa’nın tutuklusu olan ben Pavlus” diyor. “Elçi Pavlus” hakkında bir gece vaaz vermek istiyorum. “Kul Pavlus” hakkında vaaz vermek istiyorum. Ve sonra, “Tutuklu Pavlus” hakkında.

44 Ancak bu gece, bu konuları gerektiği gibi ele almak saatler sürer, bu gece “tutuklu Pavlus” konusunu ele almak istiyorum ve konuyu şöyle belirledim: *Tutuklu*.

Şimdi bir an için başlarımızı eğelim.

45 Rab İsa, fiziksel olarak gücüne sahip olan her insan bu Kutsal Kitabın sayfalarını açabilir, ama sadece Kutsal Ruh Onu gerçek ışığında yorumlayabilir. O’ndan şimdi gelip, bu büyük, güçlü peygamber olan Pavlus’un, kendisini “tutuklu” olarak adlandırmasının ne anlama geldiğini anlamamıza yardım etmesini diliyoruz. Kutsal Ruh, biz O’nu beklerken bunu bize açıklasın, İsa Mesih’in adıyla. Amin.

46 Şimdi, Pavlus’un Filimon’a bu mektubu yazarken, bu şehrin zindanında, bir—bir—bir tutuklu olarak nasıl oturduğunu hayal edebiliyorum. Ve konumundan dolayı bu kelimenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Parmaklıklar ile—ile—ile çevriliydi. Sadece biri onu serbest bırakırsa özgür olabilirdi. Ve tutuklu olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ve sonra, yine, ben inanıyorum ki, elçi sadece biraz...tam olarak şu anki durumuna, kendisinin—kendisinin fiziksel olarak bu hapishanede otururken tutuklu olmasına değinmiyordu. Ama ben o, kendi—kendi varlığından, kendi—kendi—kendi ruhundan, iradesinden, İsa Mesih’in tutuklusu olmasından bahsettiğine inanıyorum.

47 Şimdi, hepimiz, istediğimiz herhangi bir kararı verebilecek özgür ahlaki varlıklar olarak doğarız. Tanrı bunu adil bir şekilde yapar. Çünkü, O her insanı aynı temele oturtmak zorundadır, yoksa yanlış insanı...İlk insana özgür irade verdiğinde onu kötü bir temele oturtmuş olur. Anlıyor musunuz? Bu gece, biz tam olarak Adem ve Havva gibiyiz. Hiçbir fark yok. Doğru ve yanlış, her birimizin önünde duruyor. Yaşam ve ölüm, seçimimizi yapabiliriz; bunu yapmak size kalmış. Anlıyor musunuz?

48 Adem ve Havva da öyle yaptı, ve, bakın, ve—ve yanlış seçimi yaptılar. Ve şimdi, bununla, tüm insan ırkını ölümün, yani ölüm cezasının altına yerleştirdi.

49 Sonra Tanrı insan şeklinde aşağı indi ve o ölümü üstlendi, ölüm cezasını ödedi, böylece...Özgür olmak isteyen halkı özgür olabilsin diye—diye.

50 Şimdi, eğer bizi, Adem ve Havva'ya yaptığı gibi almamış olsaydı, sadece bizi bir şeyden kurtarmış olsaydı, “Kurtarılmak istesenez de istemesenez de sizi kurtaracağım” demiş olsaydı, o zaman Adem ve Havva'yı yanlış bir temele oturtmuş olurdu, anlıyor musunuz? Ama her birimiz bugün ölüm ve yaşam arasında bir seçim yapmak zorundayız. Bunu yapabiliriz.

51 Az önce de söylediğim gibi, ışığınız kanıtlanırsa, hayatınızda da tam olarak hangi tarafta olduğunuzu kanıtlayacaktır. Hangi tarafta olduğunuzu söylediğiniz umurumda değil. Her gün yaptıklarınız, kim olduğunuzu kanıtlar. Şu eski deyişi duymuşsunuzdur: “Hayatın o kadar gürültülü ki, tanıklığını duyamıyorum.” Görüyor musunuz? Sizin—sizin eylemlerinizi o kadar gürültülü.

52 Ben her zaman bağırma ve zıplama inancımdır. Ama her zaman şöyle demişimdir, “Yaşadığınızdan daha yükseğe zıplamayın, çünkü dünya bunu izleyecektir.” Anlıyor musunuz? Yaşadığınız kadar yükseğe zıplamalısınız, çünkü biri sizi izliyor. Ve şimdi...

53 İnsanlar kiliseye gelmeyecekler. Onlar—onlar, onların çoğu bunu yapmayacaktır. Ve bazıları, gelmeyenler, samimi insanlar. Kilisede o kadar çok yozlaşma gördüler ki, artık onunla hiçbir ilgileri olsun istemiyorlar. Ve çoğu zaman, bunun hakkında düz bir düşünceyle konuşuyoruz, insanlar davranışları yüzünden, görüyorsunuz, onları neredeyse suçlayamazsınız. Kendilerine hristiyan diyorlar. Dünyanın en büyük sürçme taşı, Hristiyan olduğunu söyleyen, ama söylediklerinden farklı bir hayat süren erkek ve kadınlardır. Kesinlikle doğru.

54 Şimdi, hayal kırıklıkları Yargı'da gelecek. Şimdi, günahkâr, kaçakçı, kumarbaz, zina eden, o—o, “sönmez ateşe git” cezasını duyduğunda hayal kırıklığına uğramayacak. Hayal kırıklığına uğramayacak. Ama bir tür kilise itirafının arkasına saklanmaya çalışan adam, işte o oğlan Yargı Günü'nde hayal kırıklığına uğrayacak. Anladınız mı? Hristiyan olduğunu söyleyen ve başka bir şekilde yaşayan. Hiçbir türden açıklamamış, başlamamış olması, başlayıp farklı bir şekilde yaşamaya başlamasından daha iyi olurdu. Çünkü, o bizim için en büyük sürçme taşı, o, itiraf edenin kendisinin—kendisinin—kendisinin bir Hristiyan olduğunu söyleyip farklı bir hayat yaşıyor olmasıdır.

55 Hayatınızı, mucizeler gerçekleştirmek için ne kadar gücünüz olduğuna göre yargılamayın. Ve kendimizi, Kutsal Kitap hakkında

ne kadar bilgiye sahip olduğumuza göre yargılamıyoruz. Ama her zaman kendinizi yargılayın, geriye dönüp şu anda yaşadığınız hayatın ne tür meyveler verdiğine bir bakın. Anladınız mı?

56 Bir süre önce Arizona, Phoenix'te bir iş adamları toplantısında, İsa'nın yansıması, Hristiyan yaşamının yansıması hakkında vaaz vermiştim. Kentucky'de doğduğumu söyledim, burası çok ilkel bir yer, özellikle de ben çocukken. Ve bu küçük çocuk, bizim burada sahip olduğumuz gibi bir—bir—bir—bir evi hiç olmadı, burada evin her yerinde aynalar var, güzel bayanlar saçlarını düzeltmek için aynalara bakıyorlar, vesaire. Ama onun küçük bir aynası vardı, sadece dışarıdaki bir ağaca çakılmış küçük bir parça, yıkama tezgahının olduğu yerde, annesi ve babası orada yıkanır, saçlarını tararlar ve benzeri şeyleri yaparlardı, ağaca takılmış bu eski aynanın küçük parçasından.

57 Açıkçası, bizim evimiz de böyleydi, eğer biri aynayı görmek isteseydi, biz çocuklar, bir kutu alıp yıkama tezgahına çıkmak ve benim çöplükten aldığım bir—bir parça aynaya bakmamız gerekiyordu. Bu Kentucky'de değildi. Burası Indiana, Utica Pike'in yukarısında.

58 Şimdi, bu küçük çocuk kendini hiç böyle görmemişti. Bir gün büyükannesini ziyaret etmek için şehre geldi. Ve...Odayı dolaşırken, büyükannesinin evinin kapısında tam bir ayna vardı. Ve küçük çocuk, odada koşarken, önünde başka bir küçük çocuk gördü. Ve o küçük çocuk da koşuyordu. O da birkaç dakika durup küçük çocuğun ne yapacağını görmeyi düşünüyordu. Ve durduğunda, küçük çocuk da durdu. Kafasını çevirdiğinde, küçük çocuk da kafasını çevirdi. Kafasını kaşındığında, küçük çocuk da kafasını kaşdı. Sonunda, araştırmak için yaklaştı. Ve arkasını döndü. Annesi ve büyükannesi onu izliyorlardı, hayretle. Dedi ki, "Anne, bu benim."

59 Böylece ben de dedim ki, "Biz de bir şeyi yansıtıyoruz." Anlıyor musunuz? Hayatımız yansıtılıyor.

60 Peki, eğer Nuh'un zamanında yaşıyor olsaydık, hangi tarafı tutardık? Nuh'un yaşadığı o büyük günde hangi tarafı tutardık? Musa'nın zamanında hangi tarafı tutardık? Tüm dünya, modern İzebel gibi büyük bir—bir modernizm dalgasına kapılmış ve Rabbin tüm kullarını dünyevi bir yola sürdüğü zaman, peygamber İlyas'ın yaşadığı günlerde hangi tarafı tutardık? Bütün kilise ve kâhinler İzebel'e boyun eğiyorlardı. Popülerliğin tarafını mı tutardınız, yoksa İlyas'ın yanında mı dururdunuz?

61 Şimdi, Rab İsa'nın zamanında, bu popüler olmayan Kişiyi düşündüğümüzde, dünyevi eğitim almamış, gittiği bir okul

bulunamamıştır, hiçbir—hiçbir seminer deneyimi de yoktur. Ve—ve O “gayrimeşru doğumlu” olarak bilinen bir şöhretle büyüdü. Ve sonra ortaya çıkıp, kendilerine öğretilen her şeye aykırı bir Müjde vaaz etmiş. Çok...Ve vaizleri ve onların örgütlerini mahkûm etmiş, vesaire.

⁶² Ve örgütler bir—bir—bir açıklama yaptılar, “Bu sözde peygamberi dinlemeye giden herkes havradan atılacaktır,” ki bu ölümcül bir—bir günahı. Hesap vermeleri gerekiyordu. Tapınabilmelerinin tek yolu kuzunun kanı altındaydı. Bu kurban gelmeleri gerekiyordu. Ve—ve sonra dışlandılar, ve bu ne harika bir şeydi.

⁶³ Ve bu Adam böyle şeyleri görmezden geldi. Yine de O, Kutsal Yazılarla tamamen uyumluydu, ama onların bildiği şekilde değil. Siz hangi tarafı seçerdiniz? Anlıyor musunuz? Şimdi, sakın...Şu anda yaşadığımız hayat, o zaman ne yapardınız onu yansıtıyor, çünkü hâlâ aynı ruh tarafından ele geçirilmiş durumdasınız. Anlıyor musunuz? Eğer şimdi onların tarafını seçerseniz, o zaman da öyle yapardınız. Çünkü şu anda içinizdeki ruh, o zaman da insanların içindeydi. Anlıyor musunuz?

⁶⁴ Şeytan ruhunu asla almaz; sadece bir insandan diğerine geçer.

⁶⁵ Tanrı da Ruhunu asla almaz; birinden diğerine geçer. Anlıyor musunuz?

⁶⁶ Yani, İlyas’ın üzerinde olan Ruh, Elişa’nın üzerine geldi, aynı Ruh Vaftizci Yahya’nın üzerine geldi ve böyle devam etti.

⁶⁷ Kutsal Ruh, Mesih’in üzerindeydi, öğrencilerin üzerine geldi, hepsinin üzerine geldi ve hâlâ insanların üzerindedir. Anlıyor musunuz? Tanrı Ruhunu asla almaz.

Bu yüzden, bir seçim yapmak zorundayız.

⁶⁸ Ve ben—ben burada Pavlus’un herhangi bir şeyden pişman olduğunu ve tutuklu olduğu için üzgün olduğunu söylediğini göremiyorum. Ama o kendine hitap ediyordu...Pavlus’un bu mektubu o kalemlle yazarken, onu yazmaya sevk edenin Kutsal Ruh olduğuna inanıyorum. Belki de bu gece, Pavlus’un bunu neden yaptığını göstermek için metnimizin bağlamını ortaya çıkarabiliriz. Çünkü bu Kutsal Yazılardadır ve Kutsal Yazılar Sonsuz’dur. Pavlus’un bu eski, kirli zindanda, buradaki meslektaşına, kardeşine, “Mesih İsa’nın tutuklusunu” olduğunu yazdığına inanıyorum. Böylece, etrafındaki şeyleri görerek bunu ifade edebildi. O zindandaydı, ama bu—bu Mesih’in kulu, onunla birlikte çalışan vaizle konuştuğu konu bu değildi. O, İsa Mesih’in Sözü’nün tutsağı olduğunu söylüyordu, çünkü Mesih Söz’dür.

⁶⁹ Pavlus, zamanında büyük bir bilgin olmuştu. Büyük bir hırsı vardı. O—o, bir...insanlar, Gamaliel adında bir adam, tarafından eğitilmiş bir—bir—bir adamdı, o da döneminin büyük bir öğretmeniydi ve onun gidebileceği en büyük okullardan birine gitmişti. Örneğin, Wheaton, Bob Jones veya başka bir büyük temel okul gibi. O, Söz'ün bir vaizi olarak—olarak—olarak eğitilmişti. İyi eğitilmiş, zeki ve akıllı bir çocuktü ve belki bir gün halkının kâhini veya başkâhini olma gibi büyük bir hırsı vardı.

⁷⁰ Bir hedefi vardı. Ve sonra, bu büyük hedefleri için eğitilmiş olduğunu ve belki sekiz ya da on yaşından itibaren, otuz ya da otuz beş yaşına kadar, üniversiteyi bitirip mezun olana kadar, tüm hayatını buna adanmış olduğunu fark ettik; tüm diplomaları ve her şeyi vardı ve tüm din adamlarıyla, hatta Yerusâlim'deki başkâhinle bile iyi ilişkiler içindeydi. Ondandır emir almıştı, kişisel emirler, yazılı emirler, ve bu büyük Saul'a emanet edilmişti, "Şam'a gitmek, orada onun söylediğinden farklı şekilde Tanrı'ya tapanları tespit etmek, onları bağlayıp zindana atmak." Gerekirse, isterse onları öldürme emri de almıştı. O...Büyük bir hırsı vardı.

⁷¹ Ve şimdi, uğruna eğitim aldığı her şey, Tanrı tarafından ondan alınmıştı. Anlıyor musunuz? Ve onun hedefinin ne olduğunu, ve babasının parayı harcadığı şey, babasının ve annesinin hırsları, hepsi ondan alınmıştı çünkü Tanrı'nın başka bir planı vardı. Bu nedenle, hayattaki hedefinden dolayı bir tutukluydu ve Söz olan İsa Mesih'in tutuklusu olmuştu.

⁷² Şam'a giden yol Pavlus'u değiştirdi. Bir gün, saat on bir civarında, belki de, yolda giderken, yere yığıldı. Ve bir Ses duydu, "Saul, neden Bana zulmediyorsun?" diyordu. Ve yukarı baktı. Ve yukarı baktığında, bir Yahudi olarak, Ateş Sütunu'nun İsrailoğullarını yönlendiren Rab olduğunu biliyordu, çünkü Bunun ne olduğunu biliyordu.

⁷³ Unutmayın, bu İbrani, bunun öyle olduğuna ikna olmadıkça, hiçbir şeyi "Rab," büyük harflerle R-a-b, Elohim olarak adlandırmazdı, çünkü o eğitilmiş bir bilgin idi. Ve başını kaldırıp baktığında, halkını çölde yönlendiren bir Işık, bir Ateş Sütunu gördü ve "Rab" dedi, Elohim, büyük harflerle R-a... "Rab, sen kimsin?"

⁷⁴ Ve bu ilahiyatçı için, "Ben İsa'yım" demek, yani onun karşı çıktığı Kişi olmak, ne büyük bir sürpriz olmuştur. Ne büyük bir—ne büyük bir dönüş! Oh! Oh! Bu adam için olağanüstü bir şey olmalıydı, bunca hırsı olan biri, aniden yaptığı şeyin aslında zulmetmek olduğunu fark etti. Hırsları onu, yapmak istediği asıl şeyden uzaklaştırmıştı. Ve bu elçi için, tam da kendisinin zulmettiği kişi olan O'nun, "Ben İsa'yım" demesi ne büyük bir şok olmuş olmalı. "Neden Bana zulmediyorsun?"

⁷⁵ Buraya ekleyebileceğimiz başka bir alıntı daha var. Gördüğünüz gibi, kiliseyle alay ettiklerinde, aslında kiliseyle alay etmiyorlar, İsa'yla alay ediyorlar. “Neden Bana zulmediyorsun?” O zaman Pavlus, tüm zekâsıyla, nasıl olur da Bunun...bu zulmettiği grubun, hizmet ettiğini iddia ettiği Tanrı'nın ta kendisi olduğuna inanabilirdi? Detaylara girmeden, sanırım hepimiz burada ne demek istediğimi anlayacak kadar iyi eğitilmişiz. Aynı şey bugün de oluyor.

⁷⁶ Pavlus, bilgisizliğine rağmen, akıllı ve zekiydi, zulmettiği, alçakgönüllülükle bu Adamı Rab olarak kabul etmiş, eğitimsiz Celilelilerden çok daha akıllıydı. Ancak Pavlus, büyük öğretileri ve entelektüel bilgisiyle Bunu kabul edemedi. Ve bu yolda onun için ne büyük bir dönüşüm olmalıydı. Ve kör oldu, böylece görevini yerine getiremedi, ama Doğru adlı sokaktaki bir yere, birinin evine götürüldü...

⁷⁷ Ve sonra, bir görünümde onun aşağı indiğini gören, onun nerede olduğunu gören, onun bulunduğu yere inen ve içeri giren Hananya adında bir peygamber geldi. Ve dedi ki, “Kardeş Saul, Rab yolda sana göründü; sana ellerimi koyayım, gözlerin açılsın ve Kutsal Ruh'la dolasın diye beni yolladı.”

⁷⁸ Nerede olduğunu görün. Pavlus için ne—ne kadar büyük bir şey olmalıydı! Anlıyor musunuz? O, tam tersi şeyler yapmak için eğitilmişti. Şimdi, aldığı tüm eğitim, artık onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

⁷⁹ Şimdi, o bir deneyim yaşadığını biliyordu. İşte burada bizim için bir başka iyi ders var, deneyim tek başına yeterli değildir. Rab'bin Sözüne göre bir deneyim olmalı. O bunu gördü ve Bunun büyük bir şey olduğunu anladı, sonra, kendisinden önce başka birinin de bunu aldığını öğrenince, üç yıl altı ayını Arabistan sahrasında geçirdi; o zamanki haliyle Kutsal Kitabı, Eski Ahit'i alıp yaşadığı bu deneyimi karşılaştırmak ve Bunun Kutsal Yazılara uygun olup olmadığını görmek için oraya gitti.

⁸⁰ Peki ya, “Sanırım bu sadece gelip geçici bir şeydi,” deyip yoluna devam etseydi? “Ben—ben zekâmı takip edeceğim” deseyleydi?

⁸¹ O, bir şeye tutsak olmak, bir tutuklu olmak zorundaydı. Karşılaştırdıktan ve gördükten sonra, İbraniler Kitabı'nı bir örnek kalıbında yazabilmesi hiç de şaşırtıcı değil. Anlıyor musunuz? Orada üç buçuk yıl geçirdi, Söz'e daldı ve onu çağıran Tanrı'nın onu geri aldığını ve tüm zekâsını, tüm düşüncelerini, tüm eğitimini değiştirdiğini fark etti. Tüm hırsı, ondan silindi ve o bir tutuklu oldu. Tanrı'nın sevgisi o kadar muazzamdı ve o kadar büyük bir—bir vahiydi ki, Ondan kaçamadı.

82 Bu, Tanrı ile karşılaşan her hakiki imanlının gerçek deneyimidir. Siz—siz o kadar büyük bir şeyle karşılaşsınız ki, siz...o—o diğer her şeyin bir—bir tutuklusu olursunuz. Anlıyor musunuz? Siz—siz kendinizi Buna hapsedmek için, her şeyden uzaklaşırsınız.

83 Bu, İsa'nın bir keresinde söylediği şu sözlerle ifade edilir: "Göğün Egemenliği, bir adamın inci satın almasına benzer. Sonra o büyük İncisi bulduğunda, Ona sahip olmak için varını yığını satar."

84 Burada da durum böyledir. Siz—siz entelektüel bir kavrayışa sahipsiniz, siz bir—bir—bir—bir ilahiyat deneyimine sahipsiniz; ama gerçek şeyi gerçekten bulduğunuz o an geldiğinde, siz—siz diğer her şeyi satarsınız ve kendinizi Buna kapatırsınız.

85 Pavlus bunun ne olduğunu biliyordu. O—o, Kendisinin bir Şeye koşulduğunu fark etti. Tıpkı bir—bir—bir atı koşum takımına bağladığımız gibi, bu—bu da bir şeyi çekmek içindir. Pavlus bu deneyimden sonra, üç buçuk yıl boyunca yaşadığı deneyimi Kutsal Kitap'a yazarak, Tanrı'nın kendisini seçtiğini ve Kutsal Ruh aracılığıyla, yaşadığı bu deneyimle, Yahudi olmayanların huzurunda Müjde'yi duyurması için onu koşmuş olduğunu fark etti. Ruh'un Kendisi onu koşmuştu.

86 Ve bugün, Mesih'in kulları olarak bizler de koşuluruz, bağlanırsınız. Gidemeyiz. O'na bağlanmış, Söz'e koşulmuş durumdayız. Başkaları ne derse desin, siz O'na koşulmuşsunuzdur. O'nda, sizden uzaklaşamayacağınız bir şey var. Kutsal Ruh tarafından O'na boyunduruk altına alındınız, sizi Söz'e boyunduruk altına aldı. Ve başkaları ne derse desin, Söz her zaman öyledir. O'na koşulmuştu, O'nun boyunduruğu altındaydı, Söz'e, Ruh tarafından, O'na koşulmuştu.

87 O, Arap sahrasının arka tarafında, tüm eski şeylerinden, deneyimlerinden ve hırslarından, bu şeylerden soyulduğu zaman öğrendi.

88 Şimdi, bugün, önce soyulmamız gerektiğini anlıyoruz. Ve insanlar soyulmak istemiyorlar. Metodist kardeş, Metodist öğretisinin bir kısmını elinde tutmak istiyor. Evet. Baptist kardeş, Baptist öğretisinin bir kısmını elinde tutmak istiyor. Anlıyor musunuz? Ama her şeyden kesinlikle soyulup, yeniden doğmanız gerekir. Ve oradan başlayın, Kutsal Ruh'un sizi yönlendirmesine izin verin. "Şey, babam kiliseye girdiğinde, pastörle el sıkıştı. O, sadık bir üyedir" diyemezsiniz. Bu, onun nesli için uygun olabilir, ama biz başka bir nesiliz. Anlıyor musunuz? Şimdi bu gün için Kutsal Kitap zamanlarına geri dönmeliyiz.

89 Kâhinler de koşulmuştu. Ama, görüyorsunuz, onlar başka bir döneme geçtiler ve eski koşumlarını çıkarıp yeni koşumları giyemediler.

90 Aynı şeyi bugün de görüyoruz. Kilise çağları, Kutsal Kitap vesaire aracılığıyla kanıtladığımız gibi, bir mezhep çağından geçtik, ama şimdi Kutsal Ruh'un Kendisi'nin inip Kendisini haklı çıkardığı, Kendisini tanıttığı, verdiği her sözü yerine getirdiği özgür bir çağa geldik. Oh, aman! Ne harika bir zaman!

91 Ve o bunu biliyordu, başka bir şey daha, o yerlere gidemeyeceğini biliyordu, buna koşulmuş olduğu için, o gitmeyecekti...ama yine de gitmek istiyordu. Hırsının onu davet edildiği kardeşlerin arasına çektiğini biliyordu, ama yine de Ruh'ta başka bir şey yapması için baskı görüyordu. O kendine ait değildi.

92 Belki biri şöyle diyebilirdi, “Kardeş Saul, Kardeş Pavlus, buraya gelmeni istiyoruz, çünkü en büyük kilise bizde. En büyük cemaat bizde. Sunuların harika olacak, vesaire.”

93 Ama Ruh'un baskısı altında, şöyle düşündü: “Orada bir kardeşim var. Oraya gidip bu kardeşi kurtarmak, onu Rab'be götürmek istiyorum.” Ama yine de Ruh onu başka bir yere gitmesi için bastırıyordu. O bir tutukluydu. Doğru.

94 Ey Tanrım, bizi böyle bir tutuklu yap ki, kendi bencil hırslarımızdan, kendi yargılarımızdan ve kendi üstün düşünce biçimimizden kurtulup, İsa Mesih'in tutuklusu olalım. Bence “Ben İsa Mesih'in tutuklusuyum” demek harika bir ifade.

95 Ve unutmayın, O Söz'dür. Anlıyor musunuz? Başkaları ne düşünürse düşünsün, bu Söz'dür. Anlıyor musunuz? Eğer Söz'ün tutsağıysanız, hiçbir mezhep sizi O'ndan uzaklaştırılmaz. Bu—Bu Söz'dür. Siz sadece...Siz buna tutuklusunuz, hepsi bu. O'nun davrandığı gibi davranmalısınız.

96 Şimdi, o istediği bazı yerlere gidemedi, çünkü (neden?) Ruh onu yasakladı. Hatırlayacağınız gibi, Pavlus birçok kez, “Orada harika bir toplantı yapabilirim” diye düşünerek bir yere gitmeye çalışıyordu, ama Ruh ona izin vermezdi. Şimdi, bu Pavlus'un bir tutsak olduğunu açıkça belirtip kanıtlıyor mu? İsa Mesih'in tutuklusu, Ruh tarafından Sözüne koşulmuş! Oh! Bunu sevdim. Uh-huh.

97 O bağlıydı. Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için bir zincirle ve sevginin prangalarıyla bağlıydı, sadece ona. O bir tutukluydu. Sevginin prangalarıyla bağlıydı. Mesih'le birlikte boyunduruk altındaydı. Başka hiçbir şeyle boyunduruk altına giremezdi. O, Mesih'le birlikte boyunduruk altındaydı. Lider nereye giderse, o da oraya gitmek zorundaydı. Otlak ne kadar yeşil olursa olsun, *bu*

tarafıya ya da o tarafıya, Liderin ve boyunduruğun gittiği yöne gitmek zorundaydı.

⁹⁸ Oh, bu gece, Branham Çadırı olarak sadece tutuklu olabilsen; kendi bencil varlığımıza, kendi hırslarımıza, kendimizi tamamen teslim edip O'na boyunduruk altına girebilsen. Dünyanın geri kalanı ne düşünürse düşünsün, dünyanın geri kalanı ne yaparsa yapsın, biz sevginin prangalarıyla boyunduruk altına alınmışız, biz tutukluyuz. “Ayaklarım Mesih'e o kadar boyunduruk altına alınmış ki, dans edemiyorum. Gözlerim Mesih'e o kadar boyunduruk altına alınmış ki, sokakta bu modern striptizleri gördüğümde, O başımı başka yöne çeviriyor. Kalbim sevgiyle O'na o kadar boyunduruk altında ki, artık bu dünyayı sevmiyorum. İradem O'na o kadar boyunduruk altında ki, artık hırslarımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Sadece, ‘Sen nereye götürürsen, ben de oraya giderim, Rab.’ Ben bir tutuklu olacağım.” Anladınız mı?

⁹⁹ Paul doğru bir şekilde tutukluydu. Yanlış bir ifade kullanmıyordu. Yine Kutsal Ruh tarafından Sözü beklemek üzere eğitilmişti. Şimdi, o bir şekilde eğitilmişti, ama—ama Tanrı onu şimdi başka bir şekilde eğitmişti. Kutsal Ruh tarafından, hırsları ne olursa olsun Rab'bi beklemek üzere eğitilmişti.

¹⁰⁰ Şimdi Kutsal Ruh'un yardımıyla size bir şey göstereceğim. Anladınız mı? Şimdi bir örnek alalım.

¹⁰¹ Bir gün, Pavlus ve Silas, bir canlanma toplantısı düzenledikleri bir şehrin caddesinde yürüyorlardı. Ve cinli küçük bir kız, onu takip edip arkasından bağırmağa devam ediyordu. Ve şüphesiz Pavlus, bir elçi olarak o kadından kötü ruhu kovma yetkisine sahip olduğunu biliyordu. Ama fark ettiniz mi? Günlerce bekledi, ta ki birdenbire Kutsal Ruh ona, “Şimdi tam zamanı” dedi.

¹⁰² Sonra, “Ey ruh, ondan çık!” dedi. Görüyor musunuz? Rab'bi beklemeyi biliyordu.

¹⁰³ Ve bugün pek çok insan bu konuda Tanrı'nın Sözüni kötümektedir. Bir hırsıya yola çıkarlar. Müjdecilerin Rab'bin ne diyeceğini beklememeleri yüzünden, bu tür şeyler yüzünden kaç tane canlanma başarısızlıkla sonuçlanmıştır! Bazıları, “Buraya gelin” derler ve onlar—onlar da dernek “Gidin” dediği için hemen giderler. Oysa Kutsal Ruh başka bir şey söylerdi. Yine de, adamın eyalet presbiteri ya da—ya da başka bir şey, ya da bir ihtiyaç, ya da bir gözetmen ya da başka bir şey olma hırsları onu “Gitmelisin” diye çekiyor. Yine de o daha iyi biliyor. Kutsal Ruh “Buraya git” diyor. Anlıyor musunuz? O, örgütüne boyunduruklanmış. O, örgütün tutuklusudur.

104 Ama eğer Mesih'e boyunduruklanmışsa, Kutsal Ruh tarafından yönlendirilir. O...?...Görüyor musunuz? O, boyunduruklanmış, bir tutuklu. Başka ne dendiği fark etmez; bu—bu bir—bu bir—bir ses çıkaran bakır ve çınlayan zil gibidir. O sadece Tanrı'nın Sesini duyar ve sadece O Ses çıktığında konuşur. Hiçbir şey söylemez.

105 Biri der ki, "Oh, oh, Kardeş Jones!" Ya da, Kardeş Roberts, ya da bugün ülkemizdeki Tommy Hicks, ya da—ya da—ya da Oral Roberts, ya da—ya da Kardeş Tommy Osborn gibi bazı büyük adamlar, bazı büyük müjdeciler. Biri, "Gel buraya, Tommy. Sen Tanrı'nın büyük bir adamısın." (Ya da Oral.) "Ve benim—benim burada yatan bir amcam var, ki—ki tamamen bağlı durumda. Ve o—o hasta. Gelmeni istiyorum. Onu iyileştirecek güce sahip olduğuna inanıyorum." Görüyor musunuz?

Ve belki Kutsal Ruh ona, "Şimdi değil" derdi.

106 Ama yine de, o adamların olan dostluğu nedeniyle, onunla gitmekle yükümlüdür. Eğer gitmezse, o adamın düşmanı olur. O adam, "Şey, o *falanca*'ya gitti, o çocuğu ya da o genci iyileştirdi. Biliyorum, öyle yaptı. Ve ben yıllardır onun dostuyum, bak, ama o benim evime gelmedi." der.

107 Ama Kutsal Ruh onu gitmemesi için zorluyorsa, Tanrı'ya boyunduruklanmışsa gitmemesi daha iyidir. Arkadaşını seviyor. Ama oraya gitmek için Kutsal Ruh'un yönlendirmesine uyması daha iyidir, çünkü zaten bir faydası olmayacaktır. Bunu birçok kez deneyimledim.

108 Ama Pavlus, Ruh'un ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekledi. "Ruh'u bekle" dedi. Bir gece ayakta vaaz veriyordu ve oradan çıkarken sakat bir adam gördü. Ve birdenbire Ruh ona konuştu ve o da "Görüyorum..." dedi. Nasıl? Onların bir adada kazaya uğrayacaklarını gördüğü gibi. Anladınız mı? "Görüyorum ki, iyileşmek için imanın var. Kalk ayağa. İsa Mesih seni iyileştirdi." Anladınız mı? İşte bu. O—o—o boyunduruk altındaydı. Orada bir haftalık canlanma düzenlemiş olabilirdi ve hiçbir şey olmamış olabilirdi, ama yine de Kutsal Ruh'un söylemesini bekledi. Anladınız mı? O, o çağrıya boyunduruk altındaydı.

109 Şimdi siz, "Kardeş Branham, Pazar günü söylediğin, bunca zamandır beklediğinle ilgili sözlerini mahkûm ediyorsun." diyorsunuz.

110 Ve, ama, siz hatırlıyorsunuz, yolda bana konuşan Kutsal Ruh'tu ve "Seni hastaların ve acı çekenlerin arasına geri gönderiyorum" dedi. Anladınız mı? Bu Kutsal Ruh'a itaattir. Elbette. O bana yapmamı söyleyene kadar gitmedim. RAB DİYOR Kİ'yi bekledim, ta

ki RAB DİYOR Kİ'yi alana kadar. Şimdi, bu farklı. Anlıyor musunuz? Şimdi, bu bir fark yaratıyor. Evet.

111 O, Rab'bin Sözü'nü bekledi. Sadece Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için Ruh'un baskısı altındaydı, sonra da İsa Mesih'in tutuklusu oldu. Dostlar, keşke biz de tutuklu olabilsek!

112 Hava sıcak, biliyorum. Ama izin verirseniz, ben—ben birkaç karakter daha saymak istiyorum. Burada altı ya da sekiz tane yazdım. Ama ben—ben sadece bir ya da iki karakter daha saymak istiyorum.

113 Musa karakterini ele alalım. O bir kurtarıcı olarak doğdu. Ve o—o—o, kurtarıcı olarak doğduğunu biliyordu.

114 Ama Musa hakkında konuşmadan önce şunu belirtmek isterim ki, Tanrı, kendisine gerçekten hizmet edecek her insanı, kendi tutuklusu olarak almak zorundadır. İnsan, sahip olduğu her türlü hırsı, varlığının her parçasını, her—her şeyi, hayatını, canını, bedenini, iradesini, hırslarını ve her şeyi teslim etmek ve Tanrı'ya hizmet etmek için, Söz olan Mesih'in tam bir tutuklusu olmak zorundadır.

115 Kendi sağduyunuza aykırı davranmak zorunda kalabilirsiniz. Belki, belirli bir örgütte, sizi yücelteceklerini ve size harika bir şey vereceklerini, parlayabileceğinizi düşünebilirsiniz. Ama kendinizi nasıl bulursunuz? Bir süre sonra, Tanrı Kendisine tutuklu olmaya istekli bir adam bulana kadar, kendinizi yenilmiş bulursunuz.

116 Tanrı tutuklular arıyor. O bunu her zaman yapmıştır. Kutsal Yazılar'da bunu araştırabilirsiniz. Bir insan, her şeye karşı Mesih'in tutuklusu olmak zorundadır. Bu nedenle, Mesih'ten başka hiçbir şeye bağlı olamazsınız; Hatta babanız, anneniz, kardeşiniz, kocanız, karınız, herhangi biri. Sadece Mesih'le ve sadece O'nunla bağlı olursanız, Tanrı sizi kullanabilir. O zamana kadar, olamazsınız.

117 Dışarı çıkarken, bazen insanlara sert konuşurum. Anlıyor musunuz? Ben—ben sizi serbest bırakmaya çalışıyorum. Bir başlangıç noktası olmalıdır, mesela bazen saçlarını bob kesen ve bu kıyafetleri giyen kadınları eleştiririm ve onlar Hıristiyanlık inancını sürdürürler. “Bu önemsiz bir şey” derler. Peki, bir yerden başlamalısınız. O zaman tam oradan başlayın, ABC'nizle. Anladınız mı? Ve her halükarda dünyevi görünüşlerden kurtulun ve Mesih'in tutuklusu olun. Ve sonra devam edin, her şeyden kurtulun, ta ki son ip de kesilene kadar. O zaman siz—siz—siz o zaman bir tutuklu olursunuz, O'nun eline geçersiniz, O—O sizi eline alır.

118 Şimdi, Musa, kendisinin kurtarıcı olarak doğduğunu biliyordu. Bunu biliyordu. Ve dikkat ettiniz mi, Musa'nın sahip olduğu hırs; annesinin ona orada, onun sütünesi olarak ne söylediğini biliyordu.

119 Şüphesiz, küçük bebek Musa doğduğunda, annesi şöyle dedi: “Biliyorsun, Musa, ne zaman...Baban Amram ve ben sürekli dua ettik. Söz’de gördüğümüz ve bildiğimiz gibi, kurtarıcının gelme zamanı gelmişti. Ve dua ettik, ‘Tanrım, o kurtarıcıyı görmek istiyoruz.’ Bir gece, Rab bize bir görümde, senin doğacağını ve kurtarıcı olacağını söyledi. Kralın buyruğundan korkmadık. Kralın ne dediği umurumuzda değildi. O zaman, senin bir kurtarıcı olarak doğduğunu biliyorduk. Şimdi, Musa, seni doğru şekilde yetiştiremeyeceğimizi biliyorduk.”

120 Şimdi hatırlayın, onlar Mısır’da dört yüz yıl kalmışlardı. Görüyor musunuz?

121 “Ve biz—biz sana doğru şeyi, doğru eğitimi, doğru öğretimi vermek istedik. Bu yüzden seni alıp küçük bir sepete koydum ve Nil Nehri’ne bıraktım. Ne garip ki, akıntı o küçük sepeti sazlıkların ve kamışların arasından aşağıya doğru sürüklemiş ve aşağıya, kilometrelerce uzağa, Firavun’un sarayına onun...Firavun’un kızının bulunduğu, onun yıkama havuzunun olduğu yere getirdi. Ve ben, onun seni büyütme için bir kadına ihtiyacı olacağını biliyordum.”

122 O günlerde, elbette, bebekleri büyütme için bu biberonlar yoktu, bu yüzden bir—bir sütnineye ihtiyacı vardı. Bu yüzden...

123 “Ve Miryam’ı oraya gönderdim. Orada durdu ve ‘Sütnineyi nerede bulabileceğimi biliyorum’ dedi ve gelip beni aldı. Ve Musa, bütün kapılar kapalı. Tatlım, sen artık on altı yaşındasın ve Firavun’un oğlu olacaksın. Ve bir gün, buradan halkı çıkaracak kurtarıcı olacaksın.”

124 Musa’nın hırsları büyümeye başlar. “Çalışacağım anne. Çalışabileceğim her şeyi çalışacağım. Ne yapacağım biliyor musun? Asker olmak için çalışacağım ve bu insanları buradan nasıl çıkaracağımı öğreneceğim. Nasıl yapılacağını öğrenene kadar büyük bir general, gözetmen olacağım. Ve ben—ben bu insanları buradan çıkaracağım. Doktora ya da hukuk doktorası yapacağım. Ben—ben bunu başaracağım.”

125 “Peder Chiniquy” gibi, eğer kitaplarını okuduysanız. Pekâlâ. O “tüm Protestanları kurtaracak” ve kendisi de onlardan biri olacak. Yani, yıllar önce bu büyük rahip, “Peder Chiniquy”, onun kitabını alıp okumalısınız. Ona “peder” diyorlar. O sadece Kardeş Chiniquy, öyleydi. Biz kimseye öyle “peder” demiyoruz. Öyleyse şunu görüyoruz ki—ki biz...O, Protestan dinini çürütmek ve her şeyi Katolik yapmak için Kutsal Kitabı okuyacaktı. Ve Kutsal Kitabı okumaya başladığında, Kutsal Ruh onun üzerine indi, o Kutsal Ruh’u aldı ve sonra—sonra o da onlardan biri oldu.

126 Öyleyse şuna dikkat edin, Musa tüm eğitimi aldı. Çünkü o—o biliyordu. O çok zeki, çok eğitilmiş, çok entelektüeldi! Ta ki kimse... Mısırlılara bile öğretebilirdi. O kadar ki, onların psikologlarına bile öğretebilirdi. Onların—onların generallerine askeri gücün ne olduğunu öğretebilirdi. O büyük bir adamdı. Ve insanlar Musa'nın büyüklüğü nedeniyle ondan korkuyorlardı. Oh, ne kadar bilgili! Vay canına! O bir başgözetmen, ya da belki bir papa gibiydi. O büyük bir adamdı. Ve o güçlü bir adamdı. Ve o bunun için doğduğunu biliyordu ve bunu başarmak için büyük bir hırsla çalışmıştı.

127 Tıpkı bugün olduğu gibi. Bu okullarda eğitim gören erkekler hakkında bunu söylemiyorum, bunu söylemiyorum...Şu anda, Batı'da oldukları gibi, 150 milyon dolarlık bir ilahiyat okulu inşa edecekler, Pentikostal, yü-...yüz elli milyon dolarlık bir okul. Bana göre, bu sahadaki misyonerler olmalı. Görüyor musunuz? Görüyor musunuz? Görüyor musunuz? Ama ne olursa olsun, oradan çıktıklarında ne yapıyorlar? Ne oluyorlar? Bir grup Ricky. Aynen öyle. Ve sonra öyle çıkıyorlar. Hep öyle olmuştur, geri kalanları da, ve aynı çizgidedirler. Görüyor musunuz?

128 Şimdi anlıyoruz ki, Musa, tüm eğitimi boyunca, ve bugün, tüm eğitimiyle, büyük gözetmenler ve benzeri şeyler yaratarak, büyük, yüksek hırsla, ne yapacağız? Hırslarımız Musa'nınki gibi oluyor. Anladınız mı?

129 Tanrı, adamı eline almadan önce, onun hırsından soyması gerekiyordu. Onun bütün eğitiminden soyması gerekiyordu.

130 O dışarı çıktı ve kurtardı; bir Mısırlıyı öldürdü. Ve o, ve bunu yaptığında, yanlış yolda olduğunu fark etti. Bunu yapamazdı. Öyle değildi. Ve Tanrı onu çöle, sahranın ortasına, ıssız bir yere götürmek zorunda kaldı.

131 Fark edersiniz ki, Tanrı'nın kendilerine bir mesajı olan bu adamları sahraya götürmesi biraz tuhaf.

132 Pavlus'u sahraya götürdü, sahrada ona eğitim vermek ve bu büyük görümün ne olduğunu anlatmak için. "Belli bir sahraya git." Ve Tanrı ne yapması gerektiğini tam olarak açıklayana kadar orada kaldı.

133 Musa'nın zamanında da onu sahraya götürdü. Onu kırk yıl boyunca orada tuttu ve onu bütün ilahiyatından ve bütün hırsından soydu. Ah, geriye dönüp başarısızlığını görebildiği ne zamanlardı. Ve bizler de bu gece, hırslarımızı gördüğümüzde aynı şeyi yapmalıyız.

134 Şifa kampanyasına bakın ve Rab'bin birkaç yıl önce bir şeyler yapıp, hastalara şifa vermeye başladığını görün.

135 Herkes, her örgüt, Bu kendi örgütlerine gelmediği için, kendilerine bir şıfacı bulmak zorunda kaldılar. Peki biz ne yaptık? Bir an için buna bakalım. Biz de Musa'nın yaptığı şeyi yaptık. Dışarı çıktık ve bir tür mucize yaratmak için çok uğraştık. "Bir hastalık kokusu aldım. Benim—benim—benim elimde kan var," ve bir mucize uydurduk. Gördünüz mü? Peki ne elde ettik? Bazı adamlar o kadar zor durumda kaldılar ki, çöktüler ve düzenli alkolik, nevroitik oldular, akıllarını kaybettiler ve tamamen geri döndüler, pentikostal hedeften, tekrar örgütler ve şeyler kurmaya geri döndüler. Gördünüz mü?

136 Ne yaptık? Yaklaşık bir Mısırlıyı öldürdük. Doğru. Ve denedik. Zorlandık. Bedel ödedik. Çok uğraştık, sesimiz kısılana kadar bütün gece dua toplantılarında kaldık. Ve—ve bir şey yaratmaya çalıştık, bir şeyleri güçlendirmeye çalıştık, ve tüm bu tür şeyleri, ve bunun tamamen başarısız olduğunu gördük. Çöle geri dönmemiz gerekiyor. Doğru. Evet, efendim. Çatlaklar ve mücadeleler. Neden vazgeçmiyoruz? Yapmanız gereken bu, bakın, geri dönüp vazgeçmek. Eh, biz de onların yaptığı şeyi yaptık, Musa'nın yaptığı şeyi. Hiçbir faydası yok. Kırk yıl sonra, kendini Tanrı'nın Sözü'nün tutuklusunu olarak buldu. Ne yapmaya çalışıyoruz?

137 Büyük Kutsama geldiğinde ve Tanrı'nın bize anlattığı tüm bu büyük şeylerin tezahürü gerçekleştiğinde: nasıl yeniden doğmamız gerektiği; nasıl Kutsal Ruh'u almamız gerektiği; İsa Mesih'in Adıyla vaftiz; ve tüm bu şeyler.

138 Görüyorsunuz, insanlar, o Söz'e bağlı kalmak, O'na koşulmuş olmak yerine ne yapıyorlar? Zaten başarısız olmuş kendi mezhepsel ilahiyatlarıyla başladılar ve Gerçeğe benzeyen bir şey üretmeye çalışıyorlar.

139 En iyisi burada keseyim. Anlıyor musunuz? Eminim ne demek istediğimi anlayacak kadar akıllısınız. Anlıyor musunuz? Ama bakın, bunun sonucu ne oldu. Düşünün.

140 Bu gece elimizde ne var? Ama, örgütlü insanlarla dolu bir—bir—bir ulus: Tanrı'nın Kutsal Yazılarını inkâr eden, Kutsal Ruh'un Yaşamını, "Bu bir—bir zihinsel telepatiydi" diyen; kiliselerine bu konuların gündeme getirilmesini reddedenler; ve yılanın tohumundan, Sonsuz güvenlikten ve Kutsal Ruh'un ortaya çıkardığı ve Söz olduğunu kanıtladığı şeylerden tek bir kelime bile bahsetmenize izin vermeyen insanlar. Gelip bana bunun yanlış olduğunu kanıtlamaları için defalarca meydan okudum.

141 Onların elinde ne var? Luther'in elinde olanın aynısı var, bakın, diğerleri bir Mısırlıyı öldürdüler. Ne olmalı...Neydi o? Belki de bir

adamın hırsızlığa başlamasını...bırakmasını sağladı ya da karısına sadık kalmaya zorladı. Ama siz onu ne yaptınız? Bir kilise üyesi. “Gel ve grubumuza katıl.” Görüyor musunuz?

¹⁴² O kokuşmuş ölü adam, onun başarısının, kırk yıllık eğitiminin tek göstergesi idi; orada yatan, çürümüş ve ölü kokuşmuş bir Mısırlı.

¹⁴³ Bu gece de durum yaklaşık olarak böyle. Bu (sözde) canlanmanın tek göstergesi, Tanrı hakkında bir Hottentot’un Mısırlıların gecesi hakkında bildiklerinden daha fazlasını bilmeyen kokuşmuş bir grup kilise üyesi. Doğru. Bu, onlara Tanrı’nın Sözü’nü anlatır, onlar da “Ben Buna inanmıyorum” derler. “Ne dersiniz deyin, ben Buna inanmıyorum” derler. Görüyor musunuz? Görüyor musunuz? Tüm zorluklar, mücadeleler ve sahip olduğumuz her şey için geriye dönüp işaret etmek zorunda kalmak korkunç bir şey.

¹⁴⁴ Belki büyük bir okulu gösterebiliriz, ama o da ölü. Bir örgütü gösterebiliriz, ama o da ölü. Leş gibi kokuyor. Tıpkı içinden çıktığımız ilk şey gibi. Geri döndüğümüzde, “Domuzun çamurda yuvarlanması ve köpeğin kusmuşuna dönmesi gibi.” Tek bir ölü Mısırlı.

¹⁴⁵ Şüphesiz birisi şöyle dedi, “Musa, artık halk için hiçbir şey hissetmiyor musun? Sen bunu yapmak için çağrıldın.” Musa’yı tanıyan ve onun bunun için çağrıldığını bilen biri. “Ve...Halk için hissettiğin duyguları kaybettin mi?”

“Hayır, efendim.”

¹⁴⁶ “Peki, neden dışarıda, *bunu* yapmıyorsun? Neden burada, *bunu* denemiyorsun? Neden diğerleriyle birlikte devam etmiyorsun?”

¹⁴⁷ Musa, yanan çalıda, Sözü ilan eden bir deneyim yaşayana kadar, orada soyuluyordu. “BEN’İM İbrahim, İshak ve Yakup’un Tanrısı. Ve vaadimi hatırlıyorum. Ve onları kurtarmak için geldim. Seni bunu yapmak için gönderiyorum.” İşte buydu.

¹⁴⁸ O, halkın hırsını veya arzularını değil, Sözü gördü. Peki sonra ne oldu? Artık Mısırlılarla yüzleşmek istemiyordu. Artık bununla yüzleşmek istemiyordu. Ama bir tutuklu oldu. Amin. Kırk yıl koştu, soyundu, ama sonra yanan çalıda, tüm zekâsıyla güçlü Musa bir tutuklu oldu. Kutsal Kitap, Musa’nın Mısır’da sözde veya eylemde güçlü bir adam olduğunu söylüyor.

¹⁴⁹ Ancak, güçlü ilahiyatçının yanan çalının Huzurunda ne yaptığını izleyin. O sadece yetersizliğini itiraf etti. Tanrı’nın gerçek amacını gördüğünde, bunu yapamayacağını itiraf etti. Oysa, ona verilebilecek tüm ilahiyat eğitimini almıştı, en iyi okullarında eğitim görmüştü. Ancak, yine de, ne yapabiliirdi ki...O çalıda asılı duran Ateş Sütünü

karşısında? “Konuşamıyorum bile” dedi. Um-hum. Rab, ben kimim ki gideyim?” Gördünüz mü?

¹⁵⁰ “Çarıklarını çıkar, Musa. Seninle konuşmak istiyorum. Kendini soyun, ayakkabılarını bile. Yine—yine yere kapaklanmışsın. Seninle konuşmak istiyorum.”

¹⁵¹ Konuşamıyordu bile. Sonunda, seçilmiş bir tutuklu, seçilmiş bir peygamber, tıpkı Pavlus’un seçildiği gibi. Musa seçilmişti, kurtarıcı. Ve sonra, sonunda, Tanrı seçilmiş kulunu kendisine tutuklu yaptı. Oh, Haleluyah! O, sadece Tanrı’nın Sözü onu hareket ettirdiği kadar hareket edebiliyordu. “Beni kim gönderdi diyeyim?”

“BEN’İM.”

“Nasıl yapacağım?”

“Ben seninle olacağım.”

¹⁵² “Evet, Rab, dediğin gibi. İşte buradayım.” Oh, aman! Bu, o bir tutuklu.

¹⁵³ O, kendi sağduyusuna aykırı davranıyor. O, bir orduya komuta etmek için eğitilmişti. “Kılıçlar, yukarı! Geriye dön!” Şu komutları vermek için eğitilmişti: “Savaş arabaları, düzen alın! Mızraklar, ileri! Hücum!” Böyle ele geçirecekti. Eğitimi böyleydi.

Ama o, “Ne kullanacağım?” dedi

Dedi ki, “Elinde ne var?”

¹⁵⁴ “Bir sopa.” Tanrı bazen insan zihnine göre çok garip şeyler yapar. Anladınız mı? Elinde bir sopa vardı. Sakalları sarkıyordu. Seksen yaşında. Karısı bir katırın üzerinde; çocuğu karısının kucığında. Küçük, yaşlı, sarkık kolları sarkıyor; bir sopa. Sadece başı dik duruyordu, çünkü O, RAB DİYOR Kİ’ye sahipti. Neden? Sonunda sabitlenmişti.

¹⁵⁵ O bir tutukluydu. “Sadece Söz beni harekete geçirdiğinde hareket edeceğim. Sadece Söz konuştuğunda konuşacağım.”

“Nereye gidiyorsun?”

¹⁵⁶ “Bir görevim var: Firavun’un huzuruna çıkıp, bu sopayla Tanrı’nın beni gönderdiğini göstermek.” Amin.

“Ondan sonra ne yapacaksınız?”

“Bunu yaptıktan sonra, bir sonraki adımı O belirleyecek.”

¹⁵⁷ İşte buradasın. Bu gece yapman gereken tek bir şey var, ilk adım: teslim ol, tutuklu ol. Kendini veya başka bir şeyi düşünme. Tutuklu ol.

¹⁵⁸ Musa bir tutuklu oldu, konuşmadığını itiraf etti. Sonunda, Tanrı onu eline aldığı anda, artık sadece Tanrı’nın hareket ettirdiği yere

gidebiliyordu. Orada, O ona Sözü söyledi. O, bunun Söz olduğunu biliyordu, sonra kendini Söz'e teslim etti. Ve orada Kutsal Ruh, Tanrı, Musa'yı Tanrı'nın iradesine koştı.

159 Aynı şeyi Pavlus'a da yaptı. Değil mi? O Pavlus'u koştı; küçük, burunlu, alaycı bir Yahudi, oh, üzerine Ph.D. ve LL.D. yazılmış. Ama O dedi ki, "Ona Söz uğruna ne kadar acı çekeceğini göstereceğim." Anlıyor musunuz? Ve o...

160 Sonra Pavlus orada oturup Sözü görünce, onun İsa olduğunu anlayınca, ellerini kaldırdı ve O'na koşuldu. Tanrı'nın sevgisi onu Söz'e koştı. "O, Ulusların önünde Benim adımla taşıyacak." Ve öyle de oldu.

161 "Musa, BEN'İM atalarının Tanrısı. BEN'İM İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı. Onlara verdiğim vaadi hatırlıyorum ve vaadin zamanı yaklaştı. Ve halkımın çektiği acıları görüyorum. Vaadimi hatırlıyorum. Ve seni koşmak için buraya geldim. Söz'ün ne dediğini biliyorsun. Şimdi, oraya gitmen için seni koştum, halkımı özgürlüğe kavuşturman için seni oraya güçle donatarak koştum. Ve o sopayı eline al, bir tanık olarak, çünkü onunla yapılan bir mucize gördün." Tıpkı Davut'un sapanla yaptığı gibi. Anlıyor musunuz?

162 Kendini koştı ve aşağı indi. Sonunda, Tanrı Kendisine itaat eden, Kendisine koşulmuş olan ve Tanrı'nın Sözü onu harekete geçirene kadar hareket edemeyen bir adam buldu. Keşke insanlar bugün de bunu yapsalar! O zaman, o O'nun tutuklusuydu, sevginin tutuklusuydu, Tanrı'yla, sevginin boyunduruğu altında bağlanmıştı, tıpkı Pavlus'un Tanrı'ya olan sevgisinin boyunduruğuna bağlanmış olduğu gibi.

163 Tıpkı Pavlus gibi, ikisi de aynı şekilde eğitildi. Musa, bilirsiniz, İsrailoğullarını askeri güçle kurtarmak için eğitildi. Pavlus, onları Romalıların elinden kurtarmak ve o gün dünyadaki büyük dini gücüyle onları özgür kılmak için eğitildi. Gamaliel'in altında kurulan büyük eğitim okulları.

164 Ve ikisi de sahraya gitti, um-hum; farklı adamlar olarak geri döndüler. İkisi de Ateş Sütunu'nu gördü. Ve ikisi de peygamberdi. Doğru mu? İkisi de peygamberdi. Ve ikisi de Ateş Sütunu ile konuştu, bu tam olarak doğru, onlar kurtarıcı olacaktı. Oradaydılar; sahraya gittiler. Evlerini bırakıp gerçeği öğrenmek için sahraya gittiler. Halklarını ve her şeyi bırakıp Tanrı'nın iradesini bulmak için gittiler. Anlıyor musunuz?

165 Bir şekilde eğitildiler; Tanrı onları başka bir şeye dönüştürdü. Ve tamamen tutuklu olmak zorunda kaldılar, kendi istedikleri şekilde

davranmak için değil, Tanrı'nın istedikleri şekilde davranmak için. O dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır.

166 Bunları yapmak için on dakikamız daha var mı?

167 Hemen başka bir karaktere geçeceğim. Şu anda önümde bir tane görüyorum. Adı Yusuf. O seçilmiş bir oğuldu. İsa Mesih'in mükemmel bir örneğiydi. Peygamber olarak doğdu. O da bir peygamberdi. Anladınız mı? Ve şimdi görüm görebiliyordu. Henüz küçük bir çocukken, tahtta oturduğunu ve kardeşlerinin kendisine eğildiğini gördü. Anladınız mı? Ama bakın. O...Kendini harika bir adam gibi hissetti. Anladınız mı? Ve hepsi...

168 Ama Tanrı ne yapmak zorundaydı? Diğerlerine yaptığı şeyin aynısını yaptı. Çünkü Musa bir kurtarıcıydı, Pavlus bir kurtarıcıydı ve şimdi de Yusuf bir kurtarıcıydı. Halkını kıtlıktan kurtardı.

169 Tanrı ona ne yapmalıydı? Onu zindana attı, doğrudan zindana attı. Evet, efendim. Hatırlayın, kardeşleri tarafından bir Mısırlıya satıldı. Ve onu Potifar'a sattılar. Potifar ona biraz özgürlük verdi, ama bir anda bakmışsınız ki, bu da elinden alındı. Ve orada hapisanede oturup ağlıyor, ağlıyor. Tanrı onu soymak zorundaydı.

170 Şimdi dikkat edin. Ama ben, o, zindandayken, her zaman, gördüğü görümde tahtta oturacağını ve kardeşlerinin ona boyun eğeceğini hatırladığını düşünüyorum, çünkü yeteneğinin Tanrı'dan geldiğini biliyordu. Ve bunun gerçekleşmesi gerektiğini biliyordu.

171 Bu son günlerde Tanrı'nın bir Kilisesi ve bir halkı olacağını, Tanrı'nın Sözüne göre bunu aklımızda tutabilirsek keşke. Ve vaat ettiği bu şeyleri, O gerçekleştirecek. O öyle yapacağını söyledi ve biz o zamanda yaşıyoruz. Oradayız. O şimdi bizi gerçek tutuklular haline getirmeye çalışıyor, O'nunla birlikte kilitli kalmamızı istiyor.

172 "Ve sonra Tanrı'yla baş başa kalırım" diye söylenen o eski ilahiye duydunuz mu? Tanrı'yla baş başa kalmak istiyorum. İşte, bunu düşündüğüm yer burası. Tanrı ile baş başa kalmak, başka hiçbir şey yok, ve sadece Tanrı hareket et dediğinde hareket edersiniz. Sadece Tanrı'nın dediğini yaparsınız, bakın, işte o zaman Tanrı'yla baş başa kalmış olursunuz.

173 Şimdi hatırlayın, o düşünüyordu. O, kendi gözünde de tam bir başarısızlığa dönüştü. Bildiği, anladığı her şey, her şey, tam bir başarısızlık haline gelmişti. İşe yaramadı. Kimsenin onu dinlemeyeceği bir duruma konulmuştu. O bir tutukluydu. Görüyor musunuz? O, imansızların inanmayacağı bir duruma konulmuştu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Onun hizmeti hiçbir etki yaratmadı. İnsanlar başlarını çevirdiler. Hapishanede ona hiç ilgi göstermediler. Onun hizmeti ne işe yarardı ki? Hapishane

parmaklıklarının önünde durup onlara vaaz verebilirdi; onlar da caddede yürümeye devam ederlerdi. Anlıyor musunuz? Ama o bir tutuklu oldu. Ve Tanrı, tekerlek doğru yöne dönene kadar onu tutuklu olarak tuttu. “İşte benim adamım” dedi. Yüce! Tamamen başarısız!

174 Sonunda, Tanrı zindanda ona geldi. Pavlus gibi, diğerleri gibi, ona da geldi. Ve O, ona verdiği armağanı, onu oradan çıkarmak için kullandı. Doğru. Onu zindanından çıkardı. Ne yaptı? Onu zindanından çıkarır çıkarmaz, kral, onun kralı, onun yanında durduğu, onun altında olduğu kral, ona güç verdi. Zindandan çıkarıldı ve ona, ne derse, onun gerçekleşmesi için güç verildi. Amin.

175 Zindandayken, sürekli olarak bir amaç için doğduğunu hatırladı. Bir kralın yanında oturacaktı. Diğerleri ona diz çökecekti. Görümü ona bunu söylüyordu. Amin. Ama görümü tamamen gerçekleşmeden önce, bir tutuklu olmak zorundaydı. Amin. Ve sonra o bir hükümdar oldu. Ve zindan evinden çıktığında, Tanrı'nın Sözü'nün tutuklusuydu, öyle ki, sadece Tanrı'nın onun ağzına koyduğu sözleri söyleyebilirdi, o zaman Tanrı onun aracılığıyla hareket etti.

176 Dikkat edin ki, Musa kendi iradesiyle Firavun'un önderlerini bağlama yetkisine sahipti. “Bu dağa, ‘Kalk’ dersiniz.” Uh-huh, uh-huh. Firavun'un önderlerini bağlama yetkisine sahipti. İster gözetmenler, ister ihtiyarlar olsun, ister devlet temsilcileri ya da her ne idilerse. O, “Sizi bağlıyorum” dedi ve onlar bağlandılar. Hepsi bu kadardı. Kendi sözüyle, kendi isteğiyle bunu yapabiliyordu. Amin. Tanrı'ya yücelik olsun!

Oh, sadece üç dakikam kaldı, bu yüzden sözümü tutacağım.

177 Şimdi anlıyoruz ki, o—o dünyanın tutuklusuyken, Tanrı'nın tutuklusuydu...Pavlus da aynı şekilde. Ve Musa da aynı şekilde, kendi düşüncelerinin tutuklusuyken, Tanrı'nın tutuklusuydu. Ve dışarı çıktığında, Tanrı'nın gücüne sahipti. Ve Pavlus olduğunda... Musa'nın kendi düşünceleri, o teslim oldu ve onlardan soyuldu, Mesih'in Sözü'nün tutuklusuydu. Yalnızca nereye...

“Mesih mi?” diyorsunuz.

178 “Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır'ın hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı.” Yani o, Pavlus gibi Mesih'in tutuklusuydu.

179 Hatırlayın, üçü de peygamberdi. Görüyor musunuz? Tanrı'nın iradesine ve yollarının tutuklusuydu olmak için kendi düşüncelerinden soyulmaları gerekiyordu.

180 Şimdi hatırlayalım, kendi sözüyle bağlama gücüne sahipti. Kendi sözüyle çözme gücüne sahipti. “Kralımın adına seni çözüyorum” diyebilirdi. Amin. Firavun Yusuf'u oğlu yaptı.

¹⁸¹ Mesih, sevgisinin tutuklularını, oğulları yapar. Ve onlara, kendisinin sahip olduğu gücü verir. Yuhanna 14:12, “Bana iman eden,” bakın, “ettiğim işleri kendisi de edecektir. Hatta bundan daha fazlasını yapacaktır.” Şimdi, Mesih’in sevgisinin tutuklusu, Kralı olan Mesih tarafından güçlendirilir. Amin. “Ve doğrusu size söylüyorum, bu dağa, ‘Kalk’ derseniz ve yüreğinizde şüphe duymazsanız, söylediğinizin olacağına iman ederseniz, söylediğiniz şey gerçekleşir. Eğer bende kalırsanız ve Sözlerim sizde kalırsa, eğer Benim boyunduruğum altındaysanız,” çünkü O ve Sözü aynıdır. “Başlangıçta Söz vardı, Söz Tanrı’yla birlikteydi. Söz, insan olup aramızda yaşadı. Dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır! Eğer Bende kalırsanız” *burada* ve *orada* değil, “Bende kalırsanız, ve Sözlerim sizde kalırsa; ne isterseniz dileyin, ne derseniz deyin, size verilecektir.” O’nun gücü vardı.

¹⁸² Dikkat edin, dışarı çıkmadan önce, dışarı çıkarılmalı ve tıraş edilmeliydi. Kralıyla karşılaşmadan önce birkaç şeyin tıraş edilmesi gerekiyordu. Görüyor musunuz?

¹⁸³ Oh, bazen Tanrı, halkını böyle çıkarır ve onların kendi iradelerinden birazını tıraş eder onlara istediklerini yapamayacaklarını gösterir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Onlar—onlar istediklerini yapmakta özgür değiller. Tam güçlerine kavuşup Mesih’in sevgi kölesi olabilmeleri için, tıraş edilmeleri ve sonra sunulmaları gerekir. Bazen onları sahraya götürür, bunu yapmak için, onları tıraş etmek için. Ve sonra onları, meshedilmiş olanları, kendilerine belirlediği amacı yerine getirmeleri için dışarı çıkarır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Kardeşler, son zamanlardayız.

¹⁸⁴ Hatırlayın, diğer tüm zamanlarda O’nun yaptıklarını. O, her zaman bir adamı yakalayıp onu tutuklu almalı, onu kendi halkından ayırmalıydı. Tanrı’nın iradesini anlamak ve O’nu takip etmek için bildiği her şeyi geride bırakmak, aldığı tüm eğitimi ve her şeyi unutmak zorundaydı.

¹⁸⁵ İnsanların yapması gereken şeyleri ve aynı zamanda Tanrı’yı takip edemez. Bunlar birbirine çok zıt şeylerdir. Aynı anda hem doğruya hem batıya gidemezsiniz. Aynı anda hem sağa hem sola gidemezsiniz. Aynı anda hem doğru hem yanlış yapamazsınız. Aynı anda hem insanları hem de Tanrı’yı takip edemezsiniz. Hayır, efendim. Ya Tanrı’yı takip edersiniz ya da insanı takip edersiniz.

¹⁸⁶ Şimdi, eğer Tanrı’yı takip ediyor ve kendinizi Tanrı’ya teslim ediyorsanız, o zaman o Tanrı’nın, o Söz’ün, o iradenin tutuklusu

olursunuz. Başkaları ne derse desin, O'nun bir—bir tutuklusu olursunuz.

¹⁸⁷ Dinleyin. Son zamanlardayız. Ve son birkaç dakika geçip giderken, bunu saygı ve hürmetle söylüyorum. Bakın. Bence Tanrı'nın bu son günde yapacağı, yapması gereken ve yapacağı şey, hasat için bir araç bulmaktır. O, zemini harmanlamak için bir araç bulmak zorundadır. Her çiftçi, hasada gittiğinde, bunu yapmak için bir araca sahip olmak zorundadır; elbette, tahılları biçmek için keskin bir orak ya da başka bir şeye, bir alete sahip olmalıdır. Ve hasat olgunlaşmıştır.

¹⁸⁸ Tanrım, bizi eline al. Bizi sevginin köle kulları yap. Bugün yaşadığımız bu günahkâr, lanetli dünyaya, İsa Mesih'in dün, bugün ve sonsuza dek aynı olduğunu fark ettirmek için bizi bir araç olarak kullan.

¹⁸⁹ Bana gelince, ey Tanrım, beni bir tutuklu yap. Eğer tüm kardeşlerim beni reddederse, eğer tüm arkadaşlarım beni reddederse, İsa Mesih'in ve O'nun Sözü'nün tutuklusu olmak istiyorum, böylece Kutsal Ruh tarafından O'nun Sözüne koşulabilirim ve Kutsal Ruh'un, Tanrı'nın Sözü'nü, O'nun yapılacağını söylediği şeylerle doğruladığını görebilirim. İsa Mesih'in tutuklusu olmak istiyorum.

Dua edelim.

¹⁹⁰ Merak ediyorum, bu gece başlarımızı eğmişken, başka bir şey olma ya da belki de bencilce olduğunu düşündüğümüz o hırslarımızı bir kenara atamaz mıyız diye.

¹⁹¹ Acaba bu gece burada bulunan genç bir çocuk, etrafına bakıp, “Büyüdüğümde, ben *belirli-belirli* bir şey olacağım” diyor mu? Acaba Tanrı'nın iradesinin hayatınızda hareket ettiğini hissedip, “Hayır, hayır. Uh-huh, uh-uh. Artık hırslarım yok oldu. Son birkaç gündür Kutsal Ruh bana sesleniyor. Ben—ben—ben—ben kendimi Tanrı'ya teslim etmek, bu son günlerin bir harman düveni olmak istiyorum.” diyebilir misiniz?

¹⁹² Güzel bir hanımefendi olmak gibi hırsları olan genç bir kız, ya da—ya da belki güzel bir hanım olmak, ya da belki bir gün Hollywood'da kariyer yapmak gibi hırsları olan bir kız, ben—ben merak ediyorum, şimdi hırslarını Tanrı'nın Huzurunda ve O'nun Sözü'nün huzurunda teslim etmeye, kendi hayatında Tanrı'nın çağrısını duymaya istekli misin? Tanrı kim olduğunu biliyor.

¹⁹³ Merak ediyorum, yakınlarda bir vaiz, ya da bir kul, kilisede bir yerde bir işi var mı diye. Ben sadece ara sıra buraya geliyorum. Ben—ben bu gece burada oturanların üçte birini tanımıyorum, ama ben, buradaki bu küçük grup, ama acaba böyle bir kişi var

mı ki, bunu söylemeye istekli, “Kim ne derse desin umurumda değil. Ben artık Tanrı'nın kölesiyim. Ben—ben—ben ne olursa olsun, O'nun Sözü'nü vaaz edeceğim. Benim—benim örgütüm beni kovsa da umurumda değil, ben yine de o Söz'e sadık kalacağım. Ben—ben bunu yapacağım. Benim iradem Tanrı'nın iradesidir. Tanrı'nın iradesi benim irademdir. Ben İsa Mesih'in tutuklusuna olacağım. O'nun lütfu ve yardımıyla bunu yapacağım.”

¹⁹⁴ Başlarımızı eğmişken bunu düşünün. Bu gece kaç kişi bu arzuyu taşıyor? Elinizi kaldırın. Bu benim de arzum. Her şeyi teslim ediyorum. Şimdi başlarımızı eğelim, yavaşça, bunu düşünürken, dua ederken.

Her şeyi teslim ediyorum,
Her şeyi teslim ediyorum,
Her şeyi sana, kutsal Kurtarıcım,
Her şeyi teslim ediyorum.

Tesl-...

¹⁹⁵ Gerçekten ciddi misiniz? “Ben bir tutuklu olmak istiyorum.”

Ben...

“Beni al, Rab. Beni bu gece Çömllekçinin evine götür. Beni parçala ve yeniden şekillendir...?...”

...Sana, kutsal Kurtarıcım,
Her şeyi teslim ediyorum.

¹⁹⁶ Göksel Baba, ilahi çalmaya devam ederken, şu anda en yararlı olanın, benim—benim ilahiyi kesip bir anlığına Seninle konuşmak olduğunu düşündüm. İnsanlar “Her şeyi teslim ediyorum” diye düşünürken, Baba, bunu yapmamıza izin ver, sanki bunu yapmak için son fırsatımızmış gibi. Samimiyetle gelelim, Rab'bin sofasına gelelim, tıpkı eskisi gibi, yıkanmış giysilerle, yıkanmış canlarla, yıkanmış iradelerle, yıkanmış hırslarla, kendimizi teslim etmek için.

¹⁹⁷ Ve Tanrı, Sözü'nü alıp bizi onunla, Tanrı'nın Sözüyle bir araya getirsin. Ve şimdi, yüreklerimizin etrafında boyunduruğun takıldığını hissederken, Kutsal Ruh bizi yanına alsın, “Bu geceden itibaren, sözüne bakacağım. Artık kendi düşüncelerini düşünme. Benim düşüncelerimi düşün. Benim irademi düşün. Ben seni yönlendireceğim.” Tanrım, bunun hepimiz için bir deneyim olmasını sağla.

¹⁹⁸ Burada oturan bu gençler; karı koca; ve bazıları karı koca olmak için gelenler. Burada oturan yaşlı adamlar var, onlar vaizler, bu yolda uzun süredir ilerliyorlar. Ve Tanrım, işte Kardeş Neville burada, ben de buradayım, artık merdivenin en üstlerine doğru çıkıyoruz.

Günlerimiz artık sayılı. Adımlarımız eskisine göre daha dikkatli. Nereye bastığımızı dikkat ediyoruz. Fiziksel olarak eskisi kadar emin adımlarla yürüyemiyoruz. Ama Rab, ölümlü hayatın sona erdiğini gördükçe, Senin elini tutmadan adımlarımızı emin atamıyoruz.

¹⁹⁹ Şimdi, Tanrım, bizi al, olur mu? Yürekerimizi ve irademizi Kendi eline al ve bu gece bizi Söz'e, Mesih'e tutuklu kıl. Burada Tanrı yolunda bir hayat yaşayalım. Bu kadınlar, bu genç kadınlar, bu genç erkekler, kızlar ve erkekler, hayatlarını Sana teslim etsinler, Rab. Ve onların hırsları, İsa Mesih'e hizmet etme hırsı olsun ve O'nun İlahi lütfu ve iradesinin tutuklusu olsunlar. Bunu bize bahşet, Rab.

²⁰⁰ Yapmaya bildiğim tek şey bu, Rab. Bu küçük, dağınık sözler ve ben—ben Senin bunları doğru bir şekilde bir araya getireceğine inanıyorum. Çünkü burası çok sıcak ve insanlar dinlemek istiyor, ama hava gerçekten çok sıcak. Ve çoğu kişi eve gitmek ve işe erken gitmek zorunda. Ama bu tohumlar onların kalplerine “tutuklu” olarak yerleşsin.

²⁰¹ Eve gidin ve kariya, onlar...bu öğleden sonra ya da bu akşam, yatak başında dua etmeye hazırlanmadan önce, birbirinize bakın ve şöyle deyin: “Sevgilim, bu gece ne olacak? Gerçekten Mesih'in ve O'nun iradesinin tutukluları mı olduk, yoksa—yoksa kendi irademizle mi hareket ediyoruz?”

²⁰² Her yerdeki genç erkekler ve genç kadınlar, özellikle bu akşam Mesajı dinleyenler, kendilerine aynı soruyu sorsunlar, “Kendi hayatımı terk ederek tutuklu olmaya istekli miyim?”

²⁰³ “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.” Baba, biliyoruz ki, böyledir: Senin tutuklun olmak, kendi hırslarımızı ve arzularımızı kaybetmek, Seninkileri bulmak, sonra da Sonsuz Yaşam'a kavuşmaktır. Bunu bize bahşet, Rab.

²⁰⁴ Tek bildiğim şey, bunu şimdi Senin eline teslim etmek. Ve bu meyve versin ve son günlerin hasadı için büyük—büyük araçlar ortaya çıkarsın, Tanrı'nın iradesine tamamen teslim olmuş, İsa Mesih'in tutuklusu olmuş, O'nun sevgisine bağlanmış, Mesih'e ilahi sevginin prangalarıyla bağlanmış erkekler, kadınlar, oğlanlar ve kızlar ortaya çıkarsın. Bunu O'nun Adına istiyoruz.

Her şeyi teslim ediyorum,

Ayağa kalkalım.

Her şeyi teslim ediyorum,
Her şeyi Sana, benim...?...

²⁰⁵ Gözlerimizi kapatıp ellerimizi kaldırarak bunu bir kez daha söyleyelim.

Her şeyi teslim ediyorum,
Her şeyi teslim ediyorum,
Her şeyi sana, kutsal Kurtarıcım,
Her şeyi teslim ediyorum.

²⁰⁶ Şimdi, başlarımızı eğelim ve kapanış ilahisi söylenmeden önce, *İsa'nın Adını Yanında Götür*, buradaki kardeşimden...Adını unuttum. Karanlığın geldiği görümü hakkında tanıklık eden ve iyileşen kız kardeş. Ve hatırlayın, geriye dönüp baktığımızda, perde gitmişti. Onun imanı bunu yaptı. Kardeş, lütfen toplantıyı dua ile bitirir misiniz? Ve Tanrı'dan bizi kutsamasını rica eder misiniz? 🙏

63-0717 TUTUKLU
Branham adı
Jeffersonville, Indiana A.B.D.

TURKISH

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org